

Arrest

nr. 181 727 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. KALIN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtu te zijn, afkomstig uit Guldara, district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen tot uw problemen startten. U verklaarde dat uw broer E.(...) U.(...) voor de commando's van het Afghaanse leger zou werken en daarvoor in Herat zou verblijven. Hij zou reeds sinds 1386 (2007 volgens de Gregoriaanse kalender) bij het leger zijn aangesloten. Hij werkte aanvankelijk voor de inlichtingsdiensten, maar schakelde in 2010 over naar de Special Ops. De mensen in uw dorp kwamen te weten dat hij werd overgeplaatst naar deze sectie, waardoor u en uw familie problemen ondervonden. Zo zond de taliban

hierover drie dreigbrieven naar jullie woning. Daarin stond geschreven dat uw broer bij het leger werkte en eiste men dat hij hiermee zou stoppen. Later werd uw familie ook opgeroepen om uw broer over te geven en in de laatste brief stond er te lezen dat een jihad zou worden gevoerd tegen uw familie. Op een dag, lang na de derde brief, werd uw woning dan ook aangevallen door de Taliban. U was op dat moment thuis, samen met twee van uw broers; A.(...) en O.(...). De rest van de familie had het huis verlaten om naar een huwelijk in Mala Khel te gaan. Ook uw broer die bij het leger was, was die dag naar huis gekomen en bevond zich op dat moment eveneens op het huwelijksfeest. Bij die aanval kwam uw broer O.(...) om het leven en werd u ontvoerd door de Taliban. De strijders van de Taliban namen u mee naar een onbekend centrum waar u behandeld werd aan uw verwondingen. U zou daar drie tot vier dagen bij hen blijven alvorens u kon ontsnappen. U vluchtte weg en belandde uiteindelijk in Quetta, Pakistan, waar u iemand leerde kennen die u zou helpen om richting Iran te vluchten. Op die manier reisde u in 2011 naar Iran. U verbleef er bij een kennis van de smokkelaar in Shiraz. U zou er voor die persoon werken in de tuin, maar u had er amper vrijheid. Omdat u geen toekomst meer zag in Iran, aangezien u de tuin niet mocht verlaten, verliet u na een goede drie jaar Iran en reisde u verder naar Turkije. U zou nog zo'n acht maanden in Turkije verblijven, alvorens uw reis verder te zetten via Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. U kwam in 2015 aan in België en diende kort nadien een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: drie dreigbrieven van de taliban en foto's en een certificaat van uw broer bij het leger. Verder bracht u ook kopieën mee van de volgende documenten: uw taskara, uw geboorteakte, de taskara van uw vader en grootvader, foto's van uw broer in Afghanistan, foto's van u en uw broer in België en allerhande documenten betreffende het asioldossier van uw broer (taskara, badge, foto's).

De persoon waarvan u beweert de broer te zijn, R.(...) A.(...) (OV (...)) verliet Afghanistan na u en diende in 2011 in België een asielaanvraag in. In zijn dossier werd een beslissing genomen tot Toekenning van de Subsidiäre Beschermingsstatus.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 17 augustus 2016, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. U gaf tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u geboren werd op 30 juni 1999 (Verklaring DVZ, d.d. 29 maart 2016, p. 4, Vraag 4.). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie te Neder-over-Heembeek, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 20 oktober 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is.

Toen u bovendien gevraagd werd op het CGVS wat uw echte geboortedatum dan wel zou zijn, gaf u aan dat u geboren bent in 1387 (1999 volgens de Gregoriaanse kalender), maar had u nu geen enkel idee in welke maand noch welke dag u geboren werd (CGVS, p. 3). Dat u dan bij de DVZ zich wel nog

zou herinneren op 30 juni te zijn geboren (Verklaring DVZ, p. 4, vraag 4) is bijzonder opmerkelijk en doet vermoeden dat u uw ware leeftijd niet kenbaar wenst te maken. Wat er ook van zij, uit de kopie van uw geboorteakte blijkt dat u geboren zou zijn op 21-4-1378 (12 juli 1999 volgens de Gregoriaanse kalender), hetgeen nog een andere datum is dan u oorspronkelijk opgaf. Hierop gewezen gaf u aan dat de vertaler een fout moet hebben gemaakt (CGVS, p. 16). Het heeft er bijgevolg ook alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit geen enkel geloofwaardig en/of origineel document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 31 maart 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en asielrelaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie voor van uw geboorteakte en een kopie van uw taskara (CGVS, p. 3). U beweerde uw originele geboorteakte en taskara te hebben afgegeven toen u in beroep ging tegen de uitkomst van de leeftijdsbepaling (CGVS, p. 3). Dat u zou beweren uw originele taskara daar te hebben afgegeven is hoe dan ook bijzonder vreemd. Zo had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat u uw originele taskara verloor in Afghanistan (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 24).

Betreffende uw identiteit dient finaal nog te worden opgemerkt dat u beweerde de broer te zijn van R.(...) A.(...) (OV. (...)) (CGVS, p. 3). Vreemd genoeg had die persoon tijdens zijn gehoor op het CGVS in 2012 nog vermeld dat u, A.(...) W.(...) R.(...), overleden zou zijn (Gehoorverslag A.(...) R.(...), d.d. 25 september 2012, p. 7 & 9), hetgeen bijzonder vreemd is. U bracht ter staving van uw familieband bovendien enkel één foto van u en uw broer in België mee (CGVS, p. 18). Vreemd genoeg had u – die wel een heel pak andere foto's neerlegde – geen enkele foto van u samen met uw broer(s) in Afghanistan (CGVS, p. 18). Bijgevolg acht het CGVS noch uw identiteit, noch uw familieband ontegensprekelijk aangetoond. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet alleen geen duidelijkheid kon scheppen over uw identiteit, maar ook over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet de waarheid heeft verteld waar u voor uw vertrek richting België hebt verbleven. Zo kon u vooreerst over uw reisweg vanuit Afghanistan allerm minst overtuigen. U verklaarde reeds in 2011 voor het eerst Afghanistan te hebben verlaten en naar Iran te zijn getrokken, maar vreemd genoeg had u geen enkel idee wanneer in 2011 dat eigenlijk moet geweest zijn (CGVS, p. 13). Verder zou u langs Pakistan zijn gereisd, maar herinnerde u zich geen enkele andere naam van steden die u zou zijn gepasseerd dan Quetta (CGVS, p. 19 & 30). Toen u bovendien gevraagd werd hoe u dan had gereisd antwoordde u eerder vaag dat "iemand me hielp", "een persoon stuurde me" en "een andere persoon hielp me" (CGVS, p. 19-21), hetgeen maar weinig overtuigt. **Frappanter was echter dat u ook over uw verblijf van bijna drie jaar in Iran absoluut niet kon overtuigen.** Zo kon u vooreerst enkel aangeven dat u in 2011 zou zijn aangekomen in Iran. Welke maand dat was, wist u niet (CGVS, p. 21). Toen u vervolgens gevraagd werd wat u dan eigenlijk al die tijd in Iran had gedaan, verklaarde u opnieuw nogal vaag dat u in een tuin diende werken, maar niet naar buiten mocht gaan (CGVS, p. 15). **Wat er ook van zij, uw kennis over Iran was bijzonder beperkt voor iemand die zou beweren daar drie jaar te hebben verbleven (CGVS, p. 14).** Zo is het bijzonder opmerkelijk dat u geen woord Farsi zou kunnen spreken (CGVS, p. 21), nochtans de officiële taal in Iran. Verder kon u

enkel vermelden dat men de Toman zou gebruiken in Iran om te betalen. Welke de officiële valuta eigenlijk was, wist u dan weer niet (CGVS, p. 22). Daarenboven kon u geen enkele andere stad naast Sheraz opsommen die u in Iran zou hebben gezien (CGVS, p. 20), noch had u vreemd genoeg geen enkel idee langs welke kant van de weg men zou rijden in Iran (CGVS, p. 22). Dat u dergelijke voor de hand liggende zaken niet zou weten is bijzonder opmerkelijk en doet afbreuk aan uw bewering in Iran te hebben verbleven. Toen u er op gewezen werd dat uw verblijf in Iran allerminst kon overtuigen, gaf u aan dat u geen bewijs hebt (CGVS, p. 22). De verklaring die u voor dergelijke gebrekkige kennis aanhaalt, dat u nooit naar buiten ging (CGVS, p. 22), is bovendien absoluut weinig afdoend. Vooreerst is het bijzonder ongeloofwaardig dat u in drie jaar niet één keer naar buiten zou zijn geweest. Bovendien verklaarde u zelf dat u met de auto naar Turkije was getrokken (CGVS, p. 22). Dat u dan geen enkele stad zou kunnen vernoemen, noch zou kunnen vermelden langs welke kant van de weg men rijdt is bijzonder vreemd. Dat u op de koop toe vooreerst verklaarde dat u het niet weet omdat u niet keek en later dat u het niet weet omdat u in de koffer zat (CGVS, p. 22), is bovendien tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Tot slot kan ook getwijfeld worden aan uw bewering dat u het huis niet mocht verlaten van uw baas (CGVS, p. 22). Zo gaf u immers zelf aan dat uw baas u zomaar naar Turkije had gezonden (CGVS, p. 23). **Hoe dan ook, ook over uw verblijf in Turkije kon u maar weinig vertellen.** Zo kende u bijvoorbeeld geen enkele andere stad dan Istanbul (CGVS, p. 20). U had verder geen enkel idee wanneer u in België was aangekomen en kon het niet beter plaatsen dan 2015 (CGVS, p. 20). Tot slot legde u ook geen enkel document neer die uw verblijf in Iran, Turkije of uw reisweg ook maar enigszins zou kunnen staven (CGVS, p. 20).

Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op wie u bent en waar u de afgelopen jaren zou hebben verbleven. Bovendien blijkt uw ongeloofwaardigheid ook nog eens uit een aantal eigenaardigheden en opvallende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS én de DVZ. Zo verklaarde u problemen te ondervinden in Afghanistan omdat uw broer bij het leger werkte en de Taliban dit te weten kwam (CGVS, p. 24). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat iemand die omwille van de job van zijn broer zijn land, vrienden, familie en huis achterlaat daar ook amper iets over kan vertellen. Zo gaf u vooreerst zelf aan dat u voordat u naar België kwam geen enkel idee had dat uw broer bij het leger werkzaam was. U gaf aan dat het enige wat u wist, hetgeen was wat uw broer u had verteld omdat uw advocaat u dat had aangeraden (CGVS, p. 18). U had bijvoorbeeld geen idee wat zijn rang was, noch in welke basis hij gestationeerd was, noch waar hij zijn trainingen zou hebben gekregen (CGVS, p. 19, 36). Dat u voor uw reis naar België eigenlijk **helemaal niet** op de hoogte zou zijn van het beroep van uw broer, is eigenlijk weinig serieus te noemen. Zo gaf u immers zelf aan dat u dreigbrieven kreeg van de Taliban omwille van de job van uw broer (CGVS, p. 24), lang voordat de advocaat u had verteld om informatie te vergaren. Dat u hier dan nooit naar zou hebben geïnformeerd is weinig geloofwaardig. Meer zelfs, een dergelijke desinteresse ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien heeft u op geen enkele manier ook maar enigszins aangetoond dat de persoon in kwestie daadwerkelijk uw broer zou zijn. Zo legde u ter staving van uw familieband enkel **kopieën** neer van identiteitsbewijzen van u, uw vermeende broer, uw vader en grootvader en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan eventueel knip- en plakwerk. In dit licht dient hieraan nog te worden toegevoegd dat het bijzonder opvallend is dat u **geen enkele** foto zou hebben van u en uw broer samen in Afghanistan (CGVS, p. 18). De foto die u voorlegt terwijl u aan het skypen bent met uw vermeende broer zegt dan ook niets over uw familieband. Meer zelfs, dat u dergelijke foto's zou maken en voorleggen wijst op een zeker gesolliciteerd karakter met het oog op uw asielaanvraag. De overige documenten die u voorlegt met betrekking tot het werk van uw vermeende broer, voegen evenmin iets toe aan het dossier. Zo legde u een kopie neer van zijn badge (en taskara) en kunnen deze evenzeer onderhevig zijn aan eventueel knip- en plakwerk. De originele certificaten die u voorlegt van zijn training voegen omwille van voorgaande redenen evenmin iets toe aan uw dossier. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, het zij geloofwaardige verklaringen, kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Het louter voorleggen van (originele) documenten is dan ook niet voldoende. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of worden nagemaakt.

Daar maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw profiel en uw band met de persoon in kwestie, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden verder in het gedrang. Echter, diezelfde ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u omwille van het werk van uw vermeende broer dreigbrieven te hebben ontvangen (CGVS, p. 24). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw andere broer, die reeds in België is, omwille van dezelfde redenen en incidenten als de uwe asiel

aanvraag (CGVS, p. 4). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat diezelfde broer tijdens zijn gehoor zou verklaren dat u, bij de aanval op uw huis overleden zou zijn (Gehoorverslag CGVS, R.(...) A.(...), p. 7) en ook vermeldde dat hij bij uw begrafenis aanwezig zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, R.(...) A.(...), p. 15). Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat het de verantwoordelijkheid van uw broer is wat hij zegt (CGVS, p. 24), hetgeen maar weinig afdoend is.

Hoe dan ook, u vermeldde dat uw eigen problemen startten nadat u thuis dreigbrieven had ontvangen (CGVS, p. 24). U had echter geen idee wanneer exact u deze brieven zou hebben ontvangen (CGVS, p. 16), noch van wie de brieven eigenlijk afkomstig waren (CGVS, p. 30). Uw vermeende broer had bovendien verklaard dat uw moeder de brieven had weggegooid (Gehoorverslag CGVS, R.(...) A.(...), p. 8). Dat u deze dan toch plots heeft, is bijzonder opmerkelijk.

Verder verklaarde u dat op een nacht, toen u alleen thuis was met twee van uw broers, uw woning werd aangevallen door de Taliban (CGVS, p. 24). Vreemd genoeg had u vooreerst helemaal **geen idee** wanneer dat eigenlijk gebeurd is, maar dat het lang na de derde dreigbrief moet geweest zijn (CGVS, p. 25). U verklaarde vervolgens dat uw ouders naar een huwelijk waren in een ander dorp en dat ook uw vermeende broer, die voor het leger werkte, was afgezakt naar dat dorp (CGVS, p. 25). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat uw ouders, na het ontvangen van drie dreigbrieven (CGVS, p. 24), zomaar drie zonen alleen thuis zouden laten. Hierop gewezen gaf u aan dat de brieven enkel tegen uw broer waren gericht, en dat uw vader niet op de hoogte was dat ze zoiets zouden doen (CGVS, p. 26), hetgeen weinig afdoend is. Zo gaf u immers aan dat de brieven niet aan één iemand persoonlijk waren gericht (CGVS, p. 27). Bovendien verklaarde u ook dat uw vermeende broer, die bij het leger werkte, op de hoogte was van de problemen met de Taliban (CGVS, p. 26). Dat ook hij, dan zomaar zijn basis zou verlaten om naar een huwelijksfeest te gaan in de buurt, is bijzonder ongeloofwaardig. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat uw broer eigenlijk zijn job wou opgeven. Dat uw broer dan wel nog steeds bij het leger werkt, is opmerkelijk (CGVS, p. 26).

Verder gaf u ook aan dat u diezelfde nacht door de Taliban ontvoerd werd, waar men u zo'n drie tot vier dagen zou vasthouden (CGVS, p. 24, 28). Vreemd genoeg had u bij de DVZ verklaard dat men u 10 dagen had vastgehouden (Vragenlijst CGVS, d.d. 29 maart 2016, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat het niet meer dan drie dagen was en u dat niet had gezegd (CGVS, p. 30). Wat er ook van zij, u had verder geen idee waar men u naartoe had meegenomen, noch wie de mensen eigenlijk waren waarmee u problemen had (CGVS, p. 30). Dat u hier eigenlijk nooit navraag zou hebben naar gedaan, duidt opnieuw op een zekere desinteresse en ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Aansluitend doet ook de vaststelling dat uw vader, moeder en twee broers nog steeds op hetzelfde adres zouden wonen (CGVS, p. 6, 28), verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Gezien uw bewering dat zelfs uw broer nog steeds werkzaam zou zijn bij het leger (zie supra), is het zelfs behoorlijk onbegrijpelijk dat men nog steeds in datzelfde dorp zouden blijven wonen. Dat u dan ook nog eens zou beweren dat er nadien niets meer is gebeurd (CGVS, p. 28), ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de landen waarlangs u reisde naar België (CGVS, p. 15). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweemde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Tot slot merkt het CGVS op dat, hoewel u er niet in geslaagd bent de familieband met A.(...) R.(...) (OV (...)) ook nog maar enigszins aan te tonen, elke asielaanvraag individueel behandeld én beoordeeld dient te worden. **Derhalve** dient het CGVS nog op te merken dat de kennis die u lijkt te hebben van bepaalde zaken in uw beweemde geboorteland en –regio, in het licht van bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf en reisroute, geen afbreuk doen aan de vaststellingen van het CGVS. De kennis die u blijkt te hebben kan ingestudeerd zijn of vergaard zijn door contacten met mensen ter plaatse of op andere wijze. Gezien u geen enkel zicht geeft op uw werkelijke situatie kan deze kennis niet louter op zich de beslissing in positieve zin doen ombuigen. Immers is uw algemene geloofwaardigheid dermate ondermijnd dat deze kennis als weinig waarachtig en eerder ingestudeerd overkomt.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 17 augustus 2016 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (zie supra) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 5, 17, 22, 24, 29, 35). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid heeft verteld over uw profiel, verblijfplaatsen, familiale situatie, relaas en reisroute. Hoewel u er herhaaldelijk op werd gewezen en u erop gewezen werd dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. De foto's die u neerlegde van u en uw vermeende broers voegen niets toe aan uw dossier, daar het CGVS geen duidelijk zicht geeft waar, wanneer en onder welke omstandigheden dergelijke foto's werden genomen. Bovendien slaagde u er ook helemaal niet in de familieband ook maar enigszins aannemelijk te maken.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige

feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 17 augustus 2016, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. U gaf tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u geboren werd op 30 juni 1999 (Verklaring DVZ, d.d. 29 maart 2016, p. 4, Vraag 4.). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie te Neder-over-Heembeek, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 20 oktober 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is.

Toen u bovendien gevraagd werd op het CGVS wat uw echte geboortedatum dan wel zou zijn, gaf u aan dat u geboren bent in 1387 (...), maar had u nu geen enkel idee in welke maand noch welke dag u geboren werd (CGVS, p. 3). Dat u dan bij de DVZ zich wel nog zou herinneren op 30 juni te zijn geboren (Verklaring DVZ, p. 4, vraag 4) is bijzonder opmerkelijk en doet vermoeden dat u uw ware leeftijd niet kenbaar wenst te maken. Wat er ook van zij, uit de kopie van uw geboorteakte blijkt dat u geboren zou zijn op 21-4-1378 (...), hetgeen nog een andere datum is dan u oorspronkelijk opgaf. Hierop gewezen gaf u aan dat de vertaler een fout moet hebben gemaakt (CGVS, p. 16). Het heeft er bijgevolg ook alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit geen enkel geloofwaardig en/of origineel document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 31 maart 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en asielrelaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie voor van uw geboorteakte en een kopie van uw taskara (CGVS, p. 3). U beweerde uw originele geboorteakte en taskara te hebben afgegeven toen u in beroep ging tegen de uitkomst van de leeftijdsbepaling (CGVS, p. 3). Dat u zou beweren uw originele taskara daar te hebben afgegeven is hoe dan ook bijzonder vreemd. Zo had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat u uw originele taskara verloor in Afghanistan (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 24).

(...) Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet alleen geen duidelijkheid kon scheppen over uw identiteit, maar ook over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet de waarheid heeft verteld waar u voor uw vertrek richting België hebt verbleven. Zo kon u vooreerst over uw reisweg vanuit Afghanistan allerminst overtuigen. U verklaarde reeds in 2011 voor het eerst Afghanistan te hebben verlaten en naar Iran te zijn getrokken, maar vreemd genoeg had u geen enkel idee wanneer in 2011 dat eigenlijk moet geweest zijn (CGVS, p. 13). Verder zou u langs Pakistan zijn gereisd, maar herinnerde u zich geen enkele andere naam van steden die u zou zijn gepasseerd dan Quetta (CGVS, p. 19 & 30). Toen u bovendien gevraagd werd hoe u dan had gereisd antwoordde u eerder vaag dat "iemand me hielp", "een persoon stuurde me" en "een andere persoon hielp me" (CGVS, p. 19-21), hetgeen maar weinig overtuigt. **Frappanter was echter dat u ook over uw verblijf van bijna drie jaar in Iran absoluut niet kon overtuigen.** Zo kon u vooreerst enkel aangeven dat u in 2011 zou zijn aangekomen in Iran. Welke maand dat was, wist u niet (CGVS, p. 21). Toen u (...) gevraagd werd wat u dan eigenlijk al die tijd in Iran had gedaan, verklaarde u opnieuw nogal vaag dat u in een tuin diende werken, maar niet naar buiten mocht gaan (CGVS, p. 15). **Wat er ook van zij, uw kennis over Iran was bijzonder beperkt voor iemand die zou beweren daar drie jaar te hebben verbleven (CGVS, p. 14).** Zo is het bijzonder opmerkelijk dat u geen woord Farsi zou kunnen spreken (CGVS, p. 21), nochtans de officiële taal in Iran. Verder kon u enkel vermelden dat men de Toman zou gebruiken in Iran om te betalen. Welke de officiële valuta eigenlijk was, wist u dan weer niet (CGVS, p. 22). Daarenboven kon u geen enkele andere stad naast Sheraz opsommen die u in Iran zou hebben gezien (CGVS, p. 20), noch had u vreemd genoeg geen enkel idee langs welke kant van de weg men zou rijden in Iran (CGVS, p. 22). Dat u dergelijke voor de hand liggende zaken niet zou weten is bijzonder opmerkelijk en doet afbreuk aan uw bewering in Iran te hebben verbleven. Toen u er op gewezen werd dat uw verblijf in Iran allerminst kon overtuigen, gaf u aan dat u geen bewijs hebt (CGVS, p. 22). De verklaring die u voor dergelijke gebrekkige kennis aanhaalt, dat u nooit naar buiten ging (CGVS, p. 22), is bovendien absoluut weinig afdoend. Vooreerst is het bijzonder ongeloofwaardig dat u in drie jaar niet één keer naar buiten zou zijn geweest. Bovendien verklaarde u zelf dat u met de auto naar Turkije was getrokken (CGVS, p. 22). Dat u dan geen enkele stad zou kunnen vernoemen, noch zou kunnen vermelden langs welke kant van de weg men rijdt is bijzonder vreemd. Dat u op de koop toe vooreerst verklaarde dat u het niet weet omdat u niet keek en later dat u het niet weet omdat u in de koffer zat (CGVS, p. 22), is bovendien tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Tot slot kan ook getwijfeld worden aan uw bewering dat u het huis niet mocht verlaten van uw baas (CGVS, p. 22). Zo gaf u immers zelf aan dat uw baas u zomaar naar Turkije had gezonden (CGVS, p. 23). **Hoe dan ook, ook over uw verblijf in Turkije kon u maar weinig vertellen.** Zo kende u bijvoorbeeld geen enkele andere stad dan Istanbul (CGVS, p. 20). U had verder geen enkel idee wanneer u in België was aangekomen en kon het niet beter plaatsen dan 2015 (CGVS, p. 20). Tot slot legde u ook geen enkel document neer die uw verblijf in Iran, Turkije of uw reisweg ook maar enigszins zou kunnen staven (CGVS, p. 20).

Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op wie u bent en waar u de afgelopen jaren zou hebben verbleven. Bovendien blijkt uw ongeloofwaardigheid ook nog eens uit een aantal eigenaardigheden en opvallende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS én de DVZ. Zo verklaarde u problemen te ondervinden in Afghanistan omdat uw broer bij het leger werkte en de Taliban dit te weten kwam (CGVS, p. 24). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat iemand die omwille van de job van zijn broer zijn land, vrienden, familie en huis achterlaat daar ook amper iets over kan vertellen. Zo gaf u vooreerst zelf aan dat u voordat u naar België kwam geen enkel idee had dat uw broer bij het leger werkzaam was. U gaf aan dat het enige wat u wist, hetgeen was wat uw broer u had verteld omdat uw advocaat u dat had aangeraden (CGVS, p. 18). U had bijvoorbeeld geen idee wat zijn rang was, noch in welke basis hij gestationeerd was, noch waar hij zijn trainingen zou hebben gekregen (CGVS, p. 19, 36). Dat u voor uw reis naar België eigenlijk **helemaal niet** op de hoogte zou zijn van het beroep van uw broer, is eigenlijk weinig serieus te noemen. Zo gaf u immers zelf aan dat u dreigbrieven kreeg van de Taliban omwille van de job van uw broer (CGVS, p. 24), lang voordat de advocaat u had verteld om informatie te vergaren. Dat u hier dan nooit naar zou hebben geïnformeerd is weinig geloofwaardig. Meer zelfs, een dergelijke desinteresse ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien heeft u op geen enkele manier ook maar enigszins aangetoond dat de persoon in kwestie daadwerkelijk uw broer zou zijn. Zo legde u ter staving van uw familieband enkel **kopieën** neer van identiteitsbewijzen van u, uw vermeende broer, uw vader en grootvader en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan eventueel knip- en plakwerk. In dit licht dient hieraan nog te worden toegevoegd dat het bijzonder opvallend is dat u **geen enkele** foto zou hebben van u en uw broer samen in Afghanistan (CGVS, p. 18). De foto die u voorlegt terwijl u aan het skypen bent met uw vermeende broer zegt dan ook niets over uw familieband. Meer zelfs, dat u dergelijke foto's zou maken en voorleggen wijst op een zeker gesolliciteerd karakter met het oog op uw asielaanvraag. De overige documenten die u voorlegt met betrekking tot het werk van uw vermeende broer, voegen evenmin iets

toe aan het dossier. Zo legde u een kopie neer van zijn badge (en taskara) en kunnen deze evenzeer onderhevig zijn aan eventueel knip- en plakwerk. De originele certificaten die u voorlegt van zijn training voegen omwille van voorgaande redenen evenmin iets toe aan uw dossier. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, het zij geloofwaardige verklaringen, kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Het louter voorleggen van (originele) documenten is dan ook niet voldoende. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of worden nagemaakt.

Daar maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw profiel en uw band met de persoon in kwestie, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden verder in het gedrang. Echter, diezelfde ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u omwille van het werk van uw vermeende broer dreigbrieven te hebben ontvangen (CGVS, p. 24). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw andere broer, die reeds in België is, omwille van dezelfde redenen en incidenten als de uwe asiel aanvraag (CGVS, p. 4). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat diezelfde broer tijdens zijn gehoor zou verklaren dat u, bij de aanval op uw huis overleden zou zijn (Gehoorsverslag CGVS, R.(...) A.(...), p. 7) en ook vermeldde dat hij bij uw begrafenis aanwezig zou geweest zijn (Gehoorsverslag CGVS, R.(...) A.(...), p. 15). Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat het de verantwoordelijkheid van uw broer is wat hij zegt (CGVS, p. 24), hetgeen maar weinig afdoend is.

Hoe dan ook, u vermeldde dat uw eigen problemen startten nadat u thuis dreigbrieven had ontvangen (CGVS, p. 24). U had echter geen idee wanneer exact u deze brieven zou hebben ontvangen (CGVS, p. 16), noch van wie de brieven eigenlijk afkomstig waren (CGVS, p. 30). Uw vermeende broer had bovendien verklaard dat uw moeder de brieven had weggegooid (Gehoorsverslag CGVS, R.(...) A.(...), p. 8). Dat u deze dan toch plots heeft, is bijzonder opmerkelijk.

Verder verklaarde u dat op een nacht, toen u alleen thuis was met twee van uw broers, uw woning werd aangevallen door de Taliban (CGVS, p. 24). Vreemd genoeg had u vooreerst helemaal **geen idee** wanneer dat eigenlijk gebeurd is, maar dat het lang na de derde dreigbrief moet geweest zijn (CGVS, p. 25). U verklaarde vervolgens dat uw ouders naar een huwelijk waren in een ander dorp en dat ook uw vermeende broer, die voor het leger werkte, was afgezakt naar dat dorp (CGVS, p. 25). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat uw ouders, na het ontvangen van drie dreigbrieven (CGVS, p. 24), zomaar drie zonen alleen thuis zouden laten. Hierop gewezen gaf u aan dat de brieven enkel tegen uw broer waren gericht, en dat uw vader niet op de hoogte was dat ze zoiets zouden doen (CGVS, p. 26), hetgeen weinig afdoend is. Zo gaf u immers aan dat de brieven niet aan één iemand persoonlijk waren gericht (CGVS, p. 27). Bovendien verklaarde u ook dat uw vermeende broer, die bij het leger werkte, op de hoogte was van de problemen met de Taliban (CGVS, p. 26). Dat ook hij, dan zomaar zijn basis zou verlaten om naar een huwelijksfeest te gaan in de buurt, is bijzonder ongeloofwaardig. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat uw broer eigenlijk zijn job wou opgeven. Dat uw broer dan wel nog steeds bij het leger werkt, is opmerkelijk (CGVS, p. 26).

Verder gaf u ook aan dat u diezelfde nacht door de Taliban ontvoerd werd, waar men u zo'n drie tot vier dagen zou vasthouden (CGVS, p. 24, 28). Vreemd genoeg had u bij de DVZ verklaard dat men u 10 dagen had vastgehouden (Vragenlijst CGVS, d.d. 29 maart 2016, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat het niet meer dan drie dagen was en u dat niet had gezegd (CGVS, p. 30). Wat er ook van zij, u had verder geen idee waar men u naartoe had meegenomen, noch wie de mensen eigenlijk waren waarmee u problemen had (CGVS, p. 30). Dat u hier eigenlijk nooit navraag zou hebben naar gedaan, duidt opnieuw op een zekere desinteresse en ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Aansluitend doet ook de vaststelling dat uw vader, moeder en twee broers nog steeds op hetzelfde adres zouden wonen (CGVS, p. 6, 28), verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Gezien uw bewering dat zelfs uw broer nog steeds werkzaam zou zijn bij het leger (zie supra), is het zelfs behoorlijk onbegrijpelijk dat men nog steeds in datzelfde dorp zouden blijven wonen. Dat u dan ook nog eens zou beweren dat er nadien niets meer is gebeurd (CGVS, p. 28), ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas.

(...)

Tot slot merkt het CGVS op dat (...) elke asielaanvraag individueel behandeld én beoordeeld dient te worden. **Derhalve** dient het CGVS nog op te merken dat de kennis die u lijkt te hebben van

bepaalde zaken in uw beweerde geboorteland en –regio, in het licht van bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf en reisroute, geen afbreuk doen aan de vaststellingen van het CGVS. De kennis die u blijkt te hebben kan ingestudeerd zijn of vergaard zijn door contacten met mensen ter plaatse of op andere wijze. Gezien u geen enkel zicht geeft op uw werkelijke situatie kan deze kennis niet louter op zich de beslissing in positieve zin doen ombuigen. Immers is uw algemene geloofwaardigheid dermate ondermijnd dat deze kennis als weinig waarachtig en eerder ingestudeerd overkomt.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 17 augustus 2016 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (zie supra) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 5, 17, 22, 24, 29, 35). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid heeft verteld over uw profiel, verblijfsplaatsen, familiale situatie, relaas en reisroute. Hoewel u er herhaaldelijk op werd gewezen en u erop gewezen werd dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfsplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. De foto's die u neerlegde van u en uw vermeende broers voegen niets toe aan uw dossier, daar het CGVS geen duidelijk zicht geeft waar, wanneer en onder welke omstandigheden dergelijke foto's werden genomen. Bovendien slaagde u er ook helemaal niet in de familieband ook maar enigszins aannemelijk te maken. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing wordt door verzoeker op bepaalde punten gecorrigeerd. Verzoeker geeft aan dat zijn broer in 2010 is begonnen werken voor de "Special Force", afdeling inlichtingendienst en dat hij niet aanvankelijk voor de inlichtingendiensten werkte en in 2010 is overgestapt naar de Special Ops, zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker door de taliban werd meegenomen naar een onbekend centrum, laat verzoeker gelden dat het om een legerbasis ging waar ze onder andere trainingen gaven en waar hij behandeld werd aan zijn verwondingen. Tot slot geeft verzoeker aan dat de persoon bij wie hij in Iran gedurende drie jaar verbleef niet zomaar een kennis was van de smokkelaar in Shiraz maar de broer van degene die hem zou hebben geholpen. De Raad kan op basis van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker wel degelijk verklaard heeft dat zijn broer eerst voor de inlichtingendiensten werkte en daarna voor een eenheid van de *Special Ops* (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). Hem tijdens zijn gehoor gevraagd waarheen de taliban hem na zijn ontvoering meenamen, antwoordde verzoeker dat hij het niet wist (*ibidem*, p. 28). Uit zijn gehoorverslag blijkt dat verzoeker zeer vaag bleef over de personen die hem zouden hebben geholpen op zijn tocht naar Europa. Zo verklaarde verzoeker dat " *iemand*" hem hielp om van Pakistan naar Iran te gaan, en nog dat een "*persoon*" hem naar Iran stuurde (*ibidem*, p. 19, 21). Hieromtrent laat verzoeker verderop in zijn verzoekschrift gelden dat hij meer wist maar er niet naar werd gevraagd door de verwerende partij. Vervolgens geeft verzoeker details aangaande de identiteit van de persoon die hem zou geholpen hebben in Pakistan, alsook aangaande diens broer voor wie verzoeker zou hebben gewerkt in Iran. Een kandidaat-vluchteling heeft evenwel de verplichting om van bij het begin van zijn procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet ernstig verwijten dat hij de namen niet heeft genoemd van de personen die hem hielpen of er geen concretere informatie over heeft gegeven, te meer daar hij uitdrukkelijk gevraagd werd zijn verhaal zo volledig mogelijk te vertellen en zoveel mogelijk details te geven (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). Verzoekers precisering aangaande de identiteit van voormelde personen is dan ook louter *post factum* en niet van aard dat zij afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat zijn verklaringen aangaande zijn vlucht uit Afghanistan niet overtuigen.

De Raad kan aannemen dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit heeft verklaard te zijn geboren in het (Afghaanse) jaar 1387 en dat het hier een materiële fout in de bestreden beslissing betreft. Dit gegeven verandert evenwel niets aan de vaststelling dat waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken behalve zijn geboortjaar ook zijn geboortemaand en -dag vermeldde, hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde dat hij enkel zijn geboortjaar wist (stuk 13, verklaring DVZ, punt 4; stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgegeven geboortedatum niet overeenstemt met deze vermeld op de door verzoeker neergelegde kopie van zijn geboorteakte.

Verzoeker laat met betrekking tot zijn originele *taskara* en geboorteakte gelden dat deze werden afgegeven aan de Dienst Voogdij in het kader van de procedure van het leeftijdsonderzoek. Dit zou blijken uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 1 april 2016, die volgens verzoeker niet aanwezig was in het dossier dat digitaal werd overgemaakt aan zijn raadvrouw. Verzoeker betoogt dat het origineel van zijn geboorteakte zich bij de Dienst Voogdij bevindt en dat dit document pas na zijn aankomst in België door zijn vader werd aangevraagd. Verzoekers vader zou bij de aanvraag verzoekers correcte geboortedatum hebben opgegeven maar gelet op zijn analfabetisme nooit hebben opgemerkt dat de datum die werd genoteerd niet correct is. Verzoeker meent dat hem niet kwalijk mag worden genomen dat hij zijn werkelijke geboortedatum niet meer kon herinneren tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aangezien hij dus ondertussen een andere geboortedatum heeft gekregen en in Afghanistan zijn verklaarde geboortedatum niet van belang zou zijn. De Raad stelt vast dat de beslissing van de Dienst Voogdij die door verzoeker wordt gevoegd (stuk 3) wel degelijk aanwezig is in het administratief dossier, maar dat hieruit geenszins blijkt dat zijn *taskara* en geboorteakte door de Dienst Voogdij werden ingehouden. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er voor hem een beletsel zou zijn om zijn originele *taskara* en geboorteakte voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Dat bij de opmaak van zijn geboorteakte de door verzoekers

vader opgegeven geboortedatum verkeerd zou zijn genoteerd, wordt door verzoeker geenszins gestaafd. Hoe het ook zij, de Raad hecht niet het minste geloof aan verzoekers bewering als zou hij ten gevolge van de foutieve datum vermeld op een document dat hij kort voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in handen kreeg niet meer op zijn werkelijke geboortedatum kunnen komen zijn tijdens zijn gehoor. Stress biedt geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis aangaande een kernaspect van verzoekers identiteit. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Deze uitleg wordt bovendien tegengesproken door het feit dat verzoeker zijn voorgehouden correcte geboortedatum wel wist bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hij op dat ogenblik al in het bezit moet zijn geweest van de geboorteakte die door zijn vader werd aangevraagd, nu het origineel daarvan blijkt als voormelde beslissing van de Dienst Voogdij op 8 januari 2016 aan deze dienst werd voorgelegd en het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 29 maart 2016 (stuk 14, beslissing over de leeftijd van verzoeker van 1 april 2016).

Waar verzoeker in dit verband vraagtekens plaatst bij de manier waarop de tolk zijn verklaringen heeft vertaald "*zeker gezien er tijdens het interview conflicten waren*", waarvan de interviewer op de hoogte zou zijn geweest, dient te worden vastgesteld dat het gehoorverslag hierover niets vermeldt. Bovendien blijkt nergens uit dat verzoeker meer details wou geven maar daar door toedoen van de tolk ervan zou zijn weerhouden. Nochtans werd verzoeker voorafgaand aan zijn gehoor erop gewezen dat hij eventuele problemen met de tolk moest melden, hetgeen blijkt als het gehoorverslag niet is gebeurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 1). Zijn betoog dienaangaande blijkt gestoeld op loutere blote beweringen en kan dan ook niet worden aangenomen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in het vermoeden te weerleggen dat hij de Belgische asielinstanties doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is. Dat hij zich heeft onderworpen aan een leeftijdsonderzoek en tevens heeft verklaard wat ter zake de beslissing van de Dienst Voogdij is geweest, doet hieraan geen afbreuk.

Uit voormelde beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 8 januari 2016 samen met zijn geboorteakte ook zijn Afghaans identiteitsdocument (*taskara*) heeft voorgelegd in het kader van zijn leeftijdsonderzoek. Echter, tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 maart 2016 verklaarde verzoeker dat hij zijn originele *taskara* verloor in Afghanistan. De uitleg als zou een tweede *taskara* op verzoek van zijn vader zijn opgesteld, kan niet overtuigen. Er mag immers worden verwacht dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakt van het feit dat hij intussen over een tweede *taskara* beschikt, *quod non* (stuk 13, verklaring DVZ, punt 24).

De loze bewering als zou zijn broer A. ten overstaan van verzoeker formeel hebben verklaard dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft verklaard dat verzoeker overleden zou zijn en dat er een begrafenis zou zijn geweest voor verzoeker, kan geen afbreuk doen aan het verslag van het gehoor van verzoekers broer A. aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat A. dit wel degelijk heeft verklaard (stuk 12, Landeninformatie, doc. 3, p. 7, 14, 15). Het gegeven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in 2012 geen geloof hechtte aan de verklaringen die door verzoekers broer werden afgelegd met betrekking tot vervolgingsfeiten waarop ook verzoeker zich beroept, staat er niet aan in de weg dat deze verklaringen mee in rekening worden genomen ter beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid wat betreft deze feiten. Nergens uit de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat daarin door de verwerende partij wordt teruggekomen op hetgeen zij in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 oktober 2012 met betrekking tot verzoekers broer A. (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) heeft gesteld aangaande diens asielrelaas. Het argument dat hij bijkomend kan stellen dat hij weet dat de moeder van plan was om de dreigbrieven weg te gooien, maar dat hij het heeft kunnen tegenhouden is dan ook louter *post factum*.

Waar verzoeker zijn beperkte kennis met betrekking tot zijn voorgehouden verblijf in Iran, de functie van zijn broer en de feiten die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan wijt aan het feit dat hij op het ogenblik van zijn vertrek toch wel zeer jong was, is de Raad van oordeel dat verzoeker, rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, in 2011 niet dermate jong was dat hij zich onbewust was van hetgeen zich in zijn leven afspeelde. Dat de feiten intussen van vijf jaar geleden dateren, kan verzoekers vage en gebrekkige verklaringen daaromtrent evenmin verklaren of verschonen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze

persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker, die het slachtoffer werd van dreigementen, een granaataanval en ontvoering door de taliban, worden verwacht dat hij precieze en doorleefde verklaringen aflegt over deze gebeurtenissen alsook over het jarenlange verblijf in Iran en Turkije waartoe zij aanleiding gaven en die niet zo lang geleden zijn.

Waar verzoeker wat bepaalde vaststellingen betreft louter stelt te volharden in zijn verklaringen, kan hij geen afbreuk doen aan de concreet gedane vaststellingen. De stelling dat hij nooit zou verklaard hebben dat hij 10 dagen werd vastgehouden door de taliban vindt alleszins geen steun in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, aangezien aldaar uitdrukkelijk werd opgetekend dat verzoeker verklaarde +/-10 dagen te zijn vastgehouden.

Dat verzoeker het huis in Sheraz waar hij in de tuin werkte gedurende de drie jaar dat hij er verbleef nooit zou hebben verlaten omdat hij bang was dat hij door de politie zou worden opgepakt en teruggestuurd, acht de Raad niet geloofwaardig, te meer verzoeker tijdens het gehoor ook verklaarde Iran te hebben verlaten omdat hij vastzat in de tuin en niet naar buiten "mocht" (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Net zomin geloofwaardig is dat verzoeker tijdens zijn tocht van Iran naar Turkije niet heeft gemerkt aan welke kant van de weg men rijdt in Iran omdat hij in de koffer van de auto zou hebben gezeten, te meer omdat hij in eerste instantie op ontwijkende wijze verklaarde dat hij niet keek (stuk 5, gehoorverslag, p. 22).

Waar verzoeker herhaalt dat hij zich naar aanleiding van onderhavig procedure heeft geïnformeerd omtrent de functie van zijn broer en aan de verwerende partij slechts de informatie kon meedelen die deze hem heeft gegeven, gaat verzoeker voorbij aan de bestreden beslissing waar deze stelt als volgt: *"(...) Dat u voor uw reis naar België eigenlijk helemaal niet op de hoogte zou zijn van het beroep van uw broer, is eigenlijk weinig serieus te noemen. Zo gaf u immers zelf aan dat u dreigbrieven kreeg van de Taliban omwille van de job van uw broer (CGVS, p. 24), lang voordat de advocaat u had verteld om informatie te vergaren. Dat u hier dan nooit naar zou hebben geïnformeerd is weinig geloofwaardig. Meer zelfs, een dergelijke desinteresse ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. (...)"*. Dat uit respect door de jongere broer geen vragen worden gesteld over het werk over de oudere broer, is in het licht van de dreigementen die verzoeker en zijn familie zouden hebben ontvangen omwille van het werk van zijn broer geen afdoende verklaring.

Gelet op verzoekers verklaring dat zijn oudste broer nog steeds bij het leger werkt, kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zijn broer voor de aanval van de taliban naar huis zou zijn gekomen met de intentie om zijn job bij het leger op te geven, laat staan aan de bewering dat zijn broer in de waan zou hebben verkeerd dat verzoekers vader tot een vergelijk zou zijn gekomen met de taliban. Dat de broer van verzoeker die voor het leger werkt nooit thuis is en de andere broer veel te jong is, kan hoegenaamd niet verklaren waarom verzoekers familie het gelet op de eerdere granaataanval door de taliban niet als een risico beschouwd om op hetzelfde adres te blijven wonen. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker een zekere kennis heeft van de regio in Afghanistan waarvan hij beweert afkomstig te zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen op basis waarvan moet worden besloten dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de landen en plaatsen waar hij sinds 2011 zou hebben verbleven.

Verzoeker verklaarde vanaf 2011 uit Afghanistan te zijn vertrokken en opeenvolgend in Iran en Turkije te hebben verbleven, doch maakt dit gelet op wat voorafgaat geheel niet aannemelijk. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode is essentieel voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de regio van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Ongeacht zijn verklaringen met

betrekking tot zijn geboorteregio, het gegeven dat zijn Afghaanse nationaliteit in de bestreden beslissing niet als dusdanig wordt betwist, alsook het feit dat zowel de taskara van zijn vader en grootvader werden neergelegd, maakt hij niet aannemelijk dat hij tot voor kort afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 17 januari 2017 een schrijven van de afdeling Forensische Geneeskunde van het UZ Leuven van 29 december 2016 met bijgevoegd resultaat van een DNA-onderzoek waaruit met nagenoeg volledige zekerheid de verwantschapsband tussen verzoeker en zijn broer A. blijkt. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de afkomst van zijn broer A., aan wie in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, niet heeft betwist en aldus de bal volledig mis slaat waar zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers kennis van zijn voorgehouden regio van herkomst een ingestudeerd karakter heeft. Verzoeker meent dat hem eveneens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. De Raad wijst verzoeker erop dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afzonderlijk wordt onderzocht. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. *In casu* heeft verzoeker de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt. Dienvolgens kan hij zich evenmin op deze elementen steunen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker zoals hoger uiteengezet geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De *in casu* bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Een motivering met betrekking tot de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst is *in casu* niet aan de orde.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF